

ALASTAIR SCOTT ROBINSON

Artikeln var publicerad i Svensk Golf nummer 5/1999.

Alastair stannade i Eskilstuna

En onsdagseftermiddag 1963 steg Alastair Scott Robinson av tåget i en svensk stad som han knappt kunde uttala namnet på. Han skulle stanna en sommar. 36 år senare var han fortfarande kvar.

Året var 1963 när försteassistenten Ian Large återvände till sin arbetsgivare, den legendariske Henry Cotton, på lyxklubben Temple G C utanför London. Året innan hade Large varit utlånad till svenska Eskilstuna och Nyby Bruk (numera Torshälla) och med ett nytt säsongskontrakt i handen var han i princip redan på väg tillbaka till Sverige.

Henry Cotton hade emellertid andra planer för sin adept. Han hade ordnat ett bra jobb åt Large på en annan klubb och det hela slutade med ett brev där de två svenska klubbarna tillfrågades om de kunde tänka sig att acceptera Cottons andreassistent, Alastair Scott Robinson i stället. Fyra veckor senare var denne på väg till Eskilstuna och sitt livs största äventyr.

En rejäl avskedsfest

Sista natten med gänget blev naturligtvis en avskedsfest som hette duga. Efter ett antal pubrundor och alldeles för mycket whisky hamnade hela ligan på ett dansställe långt ute på vischan. Enda chansen att ta sig hem därifrån var att lifta.

- Jag kom hem vid tretiden på morgonen och först då började jag packa för sex månader i Sverige. Några timmar senare lyckades jag, med sprängande huvudvärk, ta mig till Newcastle och båten till Oslo. Bra planering, eller hur, säger Alastair Scott Robinson och skrattar åt sitt ungdomliga äventyr.

Från Oslo skulle Alastair åka tåg till Eskilstuna. Förmodligen borde han ha bytt tåg i Katrineholm, men eftersom det stod Södertälje på biljetten åkte han dit. Och där stod han. På en station vars namn han inte ens kunde uttala, med två väskor, bag, vagn och en påse träningsbollar. Det fanns inga bärare i sikte och ingen pratade engelska. På något sätt lyckades emellertid Alastair ta sig ombord på rätt tåg.

Gentleman löste problemet

När konduktören rullade in kaffevagnen tog Alastair glatt emot kaffe och ett par kex. Problemet var att han inte hade några svenska pengar och konduktören vägrade acceptera såväl hans norska kronor som skotska pund.

ALASTAIR SCOTT ROBINSON

- Han kunde ingen engelska, jag kunde ingen svenska och det blev ett himla liv. Det slutade med att en medpassagerare, en riktig gentleman, betalade vad jag var skyldig. Förmodligen bara för att få tyst på konduktören, berättar Alastair.

Ville bli proffs

Alastair Scott Robinson föddes 1942 i den lilla staden Montrose på Skottlands östra kust där golfen är ett sätt att leva. Med två kommunala banor är snobbstämpeln avlägsen. Ingen lär sig att spela golf. Man bara gör det. Som Robinsons föräldrar, hans kompisar och slutligen han själv. Inte minst från och med 1953, då han sett Ben Hogan vinna British Open på Carnoustie i grannstaden Dundee.

Liksom alla andra talangfulla smågrabbar drömde Alastair om ett liv som proffs. Han skulle vinna British Open. Att bli ”shoppapro” hade han definitivt inte tänkt sig. Egentligen hade han inte tänkt alls. Vid 17 års ålder och avklarad skolexamen så leker livet. Att staka ut en karriär i så unga år känns oerhört avlägset. Har man dessutom glömt att skicka in ansökningshandlingarna till universitetet är det ingen större idé att ens försöka.

När Dave Dunlop på Edzell GC erbjöd sommarjobb som assistent accepterade Alastair, mest på grund av att han inte hade något att göra. Sysslorna bestod i att sälja bollar, laga klubbor och putsa skor. Men när Dunlop tog några semesterdagar blev Alastair tvungen att ge några lektioner.

”Som att komma till himlen”

Sommaren därpå, 1961, fick Robinson jobb som assistent hos Jack McLain på fashionabla Gleneagles. Det var en ny värld för den unge skotten som dittills bara spelat golf med vanliga arbetare hemma i Montrose. Nu träffade han alla möjliga och omöjliga människor av olika nationaliteter.

- Det var som att komma till himlen. Jobbet bestod i att spela golf med hotellgästerna och det blev säkert tio ronder i veckan.

Tillvaron tog slut samma höst när McClein plötsligt dog och Alastair blev utan jobb. Än en gång viftade fru Fortuna med sitt spö och redan nästa säsong fick han jobb som assistent hos Henry Cotton på Temple G C. Av en tillfällighet var det just detta som skulle föra honom vidare till ett litet land i Norden, som stora delar av året är täckt av snö.

Långfredagen - en chock

Efter den äventyrliga tågresan kom Alastair slutligen fram till Eskilstuna där han möttes av Nyby Bruks Golfklubbs sekreterare, Fredrik Murray.

ALASTAIR SCOTT ROBINSON

Dagen därpå fick Alastair chansen att ta det lugnt och lokalisera sig. Först följande dag, fredag, var det dags för den entusiastiske nykomlingen att kavla upp ärmarna och börja arbeta. Det var emellertid inte vilken fredag som helst. Det var långfredag.

Långfredagar på sextiotalet var för många årets längsta och absolut tristaste dag. Stängda affärer, öde gator, ”begravningsmusik” på radion och på den enda befintliga TV-kanalen visades helgmålsbön och tunga långfilmer med religiöst inslag. Alastair fick en chock.

- Eftersom det var en helgdag trodde jag att det skulle vara som hemma, det vill säga packat med folk på banan, men när jag kom fram så fanns där inte en käft. Jag har aldrig sett något så ödsligt i hela mitt liv! Jag väntade länge men blev hungrig och bestämde mig för att promenera in till Torshälla och äta lunch.

Det var långfredag i Torshälla också, men Alastair lät sig inte nedslås utan tog bussen till Eskilstuna. I en stad med 60 000 invånare måste det ju finnas gott om utbud. Det gjorde det också. Utom på långfredagar. Då fanns inte ens en chokladbit att uppbringa i hela stan och allt slutade med att Alastair tvingades gå utan mat hela dagen.

Gillar inte grupplektioner

Fortsättningen på Sverigevistelsen blev lyckligtvis betydligt bättre. Bland annat fick Alastair ge fler lektioner än han kunnat drömma om. Ofta stod han på rangen från nio på morgonen till sju på kvällen och gav 25-minuterslektioner utan lunchrast. Föga avundsvärt.

- Numera är sådant förhållandevis ovanligt eftersom man ofta undervisar i grupp. Egentligen gillar jag inte det. Ord tolkas så olika och allt passar inte för alla. Golf är ett spel för individen och individuella lektioner det enda riktiga. Många av de som tog lektioner på 60-talet ser fortfarande ut som golfare till skillnad mot en stor del av dagens generation!

Att tolka ord är viktigt för Alastair. Under hela sin karriär har han alltid förespråkade inhemska instruktörer och han har själv alltid strävat efter att ha svenska assistenter.

- Jag tror att det är svårt att förmedla budskap på ett främmande språk. Naturligtvis måste budskapet i sig vara bra, men kommunikation fungerar nästan alltid bäst på modersmålet.

ALASTAIR SCOTT ROBINSON

Stannade kvar

Sommaren 1963 blev till sist så trevlig att Robinson återvände året därpå. Då började det dessutom hända saker i Eskilstuna. Klubben byggde ut till 18 hål och såväl medlemsantalet som intresset ökade. Trots erbjudanden från andra klubbar valde han att stanna.

- Dels insåg jag hur situationen skulle kunna utvecklas i Eskilstuna, dels var jag väl litet feg. Jag är inte den som tror att gräset alltid är grönare på andra sidan.

Åren gick och varje sommar återvände Alastair till Eskilstuna. 1967 fick Nyby Bruk en egen instruktör och Alastair därmed möjlighet att lägga all kraft på en klubb. När han bildade familj samma år började banden med Sverige stärkas. Fast egentligen var det först 1980, när Alastairs nuvarande fru Karin kom in i bilden, som han slog rot på allvar.

- Innan dess hade jag bara spelat golf med grabbarna. När jag började spela pargolf tillsammans med Karin fick jag ett annat umgänge och därmed också ett komplett liv.

Stjärnor med hep 8

Så småningom fick Alastair klart för sig att det inte bara var långfredagar som var annorlunda i Sverige. Det fanns andra märkligheter också. Som till exempel att stjärnorna på klubben hade handicap åtta (hemma på Montrose fanns gott om scratchspelare), att spelet hade en snobbstämpel, att det inte fanns några kommunala banor eller att insatserna var en förutsättning för att få vara medlem, inte vad Alastair trott, en buffert för oförutsedda utgifter. Konstigast av allt var naturligtvis att det inte fanns någon bar i klubbhuset!

- När Grönt kort introducerades blev jag också förvånad. Det är hemskt när folk tror att de är riktiga golfare bara för att de fått handicap 54! I Montrose krävs handicap 22 för att spela på den stora banan. De som inte klarar det uppmanas att bli bättre eller börja med någonting annat.

- Om jag ska vara riktigt ärlig har jag inte haft någon utbildning i att undervisa i golf. Även om jag gått många PGA-kurser genom åren har jag i huvudsak använt egen erfarenhet och mina kunskaper om golf. Jag har säkert svamlat en del ibland, men förmodligen inte värre än vad som kan förekomma i dag.

Under dina 36 år i Golfsverige har det hänt en del. Vad är mest markant?

- Från att ha varit alldeles för få golfare har det blivit alldeles för många. Det är orimligt med 1 300 medlemmar per 18 hål men alla klubbar gick i fällan under 1980-talets golfboom. I stället för att höja avgifterna till en nivå där banan

ALASTAIR SCOTT ROBINSON

kunde hållas i bra skick tog man in fler medlemmar.

- Alla var rädda för att höjda avgifter skulle skrämman iväg spelarna till grannklubben och i dag får vi betala priset för detta i form av långsamt spel, trängsel och missnöje. Alla vill ha det som om klubben hade 100 medlemmar men tycker att det ska kosta som om det vore 1 300.

- Golf i Sverige är för billigt. Det är klart att jag inte vill ha tillbaka snobbstämpelein eller skrämman bort dem som inte har tid eller råd att lägga ned så mycket på golfen, jag vill ha fler alternativa anläggningar, fler valmöjligheter.

Egentligen är det märkligt vad en bortglömd ansökan till universitetet kan ställa till med. Om Alastair Scott Robinson som 19-årig student inte varit så ovillig att bestämma sig för hur resten av livet skulle se ut hade han kanske kommit ihåg att posta ansökan i tid. I så fall hade hans livs historia med största sannolikhet blivit en helt annan.

I dag är 56-årige Alastair glad för att det blev som det blev. Att så många tillfälligheter i så hög grad har stakat ut hans liv. Bit för bit. Från en liten skotsk kustby via två lyxklubbar och en trefaldig British Open-mästare till en halvstor svensk inlandsstad. Kanske är det så att det är en mening med allt. Till exempel att Alastair skulle komma till Eskilstuna med tåg. Det var ju trots allt där som han hittade sin slutstation.

Av: Lena Sellberg - 2007-10-22